

[Halvgaard.]

tilgangen stor, alt for stor. Man udvidede vore seminarier uden at spekulere på, om der nu også var arbejde fremover til disse mennesker. Socialministeriet, folketinget sørgede for at skaffe mange i arbejde ved kunstigt at skabe nye stillinger, nye ansættelsesmuligheder, ved bl. a. en omnormering af institutionernes personalebehov. Alle politiske partier har et ansvar her, fordi de overgik hinanden i deres partiprogrammer. De overbød hinanden med hensyn til at støtte disse serviceydelse uden at tænke på, hvor pengene skulle komme fra til sin tid. Man har forsømt i en alvorlig økonomisk situation at tænke på, at det er nødvendigt, at hele befolkningen viser solidaritet.

Fremskridtspartiet har gang på gang anvist vejen frem til øget eksport, større produktion og dermed en nedtrapning af det høje arbejdsløshedstal. Strømmen af arbejdskraften skal ledes over i den produktive sektor, og derfor må vi bremse adgangen til de videregående boglige uddannelser, så antallet af studerende i denne sektor står i et rimeligt forhold til, hvad samfundet har behov for. Derfor har fremskridtspartiet, i lighed med hvad man har gjort i andre europæiske lande, foreslået en begrænsning af universitetstilbuddene, således at visse fag helt udgår og der sker en væsentlig begrænsning i adgangen til visse andre fag. De unge, der så virkelig ønskede en universitetsuddannelse netop i sådanne fag, ville i mange tilfælde opnå dette langt bedre, hvis de søgte uddannelsen ved fremmede universiteter, som med et langt højere befolkningsgrundlag kan tillade sig at give et større tilbud om studier, end Danmark kan med sine 5 mill. indbyggere.

På samme måde må adgangen til såvel gymnasier som universiteter og højere uddannelsesinstitutioner i videst muligt omfang være betinget af tilfredsstillende eksamensresultater.

Denne opbygning af et proletariat af akademikere tjener ikke noget formål, tværtimod. Når man efterhånden forlanger studentereksamen til alle studier og frister de unge med en universitetsuddannelse, en akademikeruddannelse, så er frafaldet stort, og det har bl. a. givet sig udtryk på den måde, at mange, som ellers havde bestemt sig til et længere studium, faldt fra. Så har mange grebet

chancen for et kortere studium, der nogenlunde var aflønnet på en god måde. På den måde har seminarierne modtaget en hel del studerende, som egentlig slet ikke på forhånd var interesseret i en folkeskolegerning, og det er en af grundene til de problemer, vi har på vore seminarier og i folkeskolen i dag. På samme måde er der også sket en stor cirkulation af studerende på statens regning. Man har skaffet sig en uddannelse, og når man var færdig med den og kom ud i det praktiske liv en overgang, så fristedes man til at fortsætte med en ny uddannelse, fordi man bl. a. kunne gøre det i sin fritid. Den cirkulation mener jeg må stoppes.

For megen frihed og mangel på udfordring i hele uddannelsesforløbet lige fra folkeskolen og videre frem mener jeg er til stor skade for de unge. De bliver rodløse, og det giver dem mange problemer, når der ikke er en fasthed i hele uddannelsesforløbet. Man kan sige, at for dem, der tidligere har valgt den boglige vej med en realeksamen og studentereksamen og videre frem til en højere uddannelse, var vejen banet, undervisningstilbuddet var i orden.

Man har forsømt samme tilrettelæggelse inden for de praktiske uddannelser. Det er ét virvar, der hersker dér. Der er intet bestemt forløb, ingen klar retningslinje i de praktiske uddannelser. Der er et virvar med hensyn til lærlingeuddannelserne og også med hensyn til en kombination af både folkeskolen og specialarbejderskoler osv.

Målet med vor uddannelsespolitik må være en planlægning af adgangen til de forskellige læreanstalter i overensstemmelse med samfundets behov, og hvad den enkelte elev evner og har interesse for, og også en rimelig prioritering af de midler, der er til rådighed, således at der i lige så høj grad tages hensyn til de praktisk betonedede uddannelser som til de boglige uddannelser. Der må skabes lige respekt for alle uddannelser, således at så mange som muligt placeres rigtigt i vort samfund under hensyn til deres evner, lyst og interesse.

Lone Dybkjær (RV):

Baggrunden for denne debat i dag er jo nævnt af flere ordførere, og jeg vil da også gerne høre til dem, der beklager, at det bliver så isoleret en debat, og at vi kun får en debat om adgangs begrænsningen og ikke om